

APPENDICES

Appendix A ของขวัญมหัศจรรย์จากญาติ

โดย พัทธนิดา ภูมिवัดน์

รางวัลภาพประกอบดีเด่นจากการประกวดนิทานมุลินนิเด็ก ครั้งที่ ๖

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วเด็กน้อยคนหนึ่งเข้าไปในป่า พบภูตติดกับดักนายพราน เขาส่งสารจึงช่วยปล่อยภูตออกมา ภูตได้มอบกระดาศีขาวกับกรรไกรสีแดงให้เขาเป็นสิ่งตอบแทน “เธออยากได้อะไร ก็ตัดกระดาศีเป็นรูปนั้น แล้วมันก็จะจริงขึ้นมา” เมื่อเขาเล่าเรื่องนั้นให้แม่ฟัง แม่บอกว่าเขาคงฝันไป เขาจึงนำของทั้งสองอย่างนั้นไปเก็บบจนมันเสียสนิท เวลานั้นผ่านไปหลายเดือน วันหนึ่งเพื่อน ๆชวนเขาเล่นตัดกระดาศีเป็นรูปต่างๆ เขาไปรื้อพบกรรไกรสีแดงกับมันกระดาศีขาวนั้นเข้า เด็กๆวาดรูปมังกรใหญ่มาก กินเนื้อที่กระดาศีขาวเกือบครึ่งแผ่น แล้วก็เอากรรไกรสีแดงตัด ทันทีที่มังกรขาดออกจากแผ่นกระดาศี ก็เกิดแสงสีดั่งสว่างไปทั่วบ้าน และแล้วมังกรกระดาศีก็โตขึ้น โตขึ้นจนทะลุหลังคา จากนั้นมันก็ออกบินตรงเข้าไปในเมือง มันเหยียบบ้านพังหลายหลัง พระราชาส่งกองทหารไปปราบ แต่พอทหารทหารเห็นมังกรก็วิ่งหนีกันกระเจิง เด็กน้อยได้สติ รีบเอากระดาศีที่เหลือตัดรูปคนเป็นสายยาวทุกครั้งที่เขาตัดคนออกจากแถว คนๆนั้นก็กลายเป็นนักรบตรงเข้าสู่กับมังกรนักรบไล่ต้อนมังกรออกนอกเมืองไปถึงแม่น้ำ พอนักรบกับมังกรลงไปในน้ำ ตัวก็เปื่อยยุ่ยกลายเป็นกระดาศีดังเดิม เด็กชายรู้สึกผิดที่เป็นเหตุให้บ้านของผู้คนพัง เขาตัดบ้านกระดาศีหลังใหญ่หลายหลังคืนชาวบ้าน แต่ไม่ว่าจะสวยและใหญ่เพียงใดทุกคืนรัฐว์พองผนตกบ้านเหล่านี้ก็จะเปื่อยยุ่ยเหมือนมังกรกับคนกระดาศี เมื่อชาวบ้านลงมือสร้างบ้านจริง เด็กน้อยก็พยายามช่วยด้วยการตัดกระดาศีเป็นเมฆเพื่อบังแดดให้คนงานบ้าง ตัดเป็นเครื่องมือที่ช่างต้องการบ้าง

เด็กน้อยยังตัดสิ่งของต่างๆมากมายให้คนที่เขารัก จนกระดาศีนั้นเล็กลง เล็กลงเรื่อยๆ เพราะเด็กน้อยเป็นคนใจดี และชอบแจกจ่าย วันหนึ่งเด็กน้อยเข้าไปในป่าอีกครั้งหนึ่ง เขาได้พบกับภูตตนเดิมกำลังร้องไห้เพราะไม่มีต้นไม้ประจำตัว เขาอยากให้อุบัติมีความสุข แต่ตอนนี้กระดาศีของเขาเหลือเพียงเส้นเล็กๆยาวๆ ไม่สามารถตัดเป็นรูปอะไรได้อีก เขาจึงเขียนคำว่า “ความสุข” ลงไปแล้วพับเป็นรูปดาวให้ภูต ทันใดนั้นดาวกระดาศีก็เปล่งแสงสว่างสีเหลืองจ้าไปทั่วป่า สักพักดาวก็หายวับไป แต่มีดอกไม้สีเหลืองที่ไม่เคยมีใครรู้จักมาอยู่แทน ภูตดีใจมากรีบรับดอกไม้ไปเสกร่ายคาถาปลุกลงดินมันกลายเป็นพุ่มไม้กอใหญ่ใบเขียวมีดอกสีส้ม ที่ลำคอดอกไม้นี้ไม่เปื่อยยุ่ยเมื่อโดนน้ำเหมือนที่ผ่านมา เพราะความสุขไม่ใช่ของจะเปื่อยยุ่ยเมื่อโดนน้ำ และไม่ใช่สิ่งทีใครจะทำให้สลายไปได้ ส่วนเด็กน้อยนั้นเมื่อไม่มีกระดาศีเหลือ ก็กลับเป็นเด็กธรรมดา แต่ทุกคนก็ยังกล่าวขวัญถึงเขาอยู่เสมอ เขาอยู่บนแก่งเต่า ทุกครั้งที่มีคนขอให้เขาเล่าเรื่องนี้และถามว่าเป็นเรื่องจริงหรือเปล่า เขาจะหัวเราะและดึงกรรไกรสีแดงอันเล็กๆ ออกมาให้ดูโดยไม่พูดอะไร แต่มันจะเป็นกรรไกรอันเดียวกับที่เคยตัดกระดาศีให้เป็นของจริงหรือเปล่าไม่มีใครที่จะรู้ได้...

Appendix B ดอกไม้บาน

โดย เพียงอ้อ

เด็กชาย “ชอบบุด” ชอบอยู่บ้านเขาไม่มีเพื่อน ใครใครเดินผ่านเด็กชายบุดไม่พูดไม่ยิ้ม เด็กชายชอบบุดอยู่บ้านใกล้เด็กหญิง “ขึ้นบาน” เขาไม่เคยพูดกับเด็กหญิงขึ้นบาน เด็กชายชอบบุดไม่มีเพื่อน เด็กชายชอบบุดชอบปลูกต้นไม้ เขาปลูกต้นไม้หลายชนิด แต่...แปลกเหลือเกิน ต้นไม้ของเขาไม่มีดอก บางต้นมีดอกแต่ดอกก็ไม่บาน เด็กชายชอบบุดปลูกต้นกุหลาบ ต้นกุหลาบไม่มีดอก เด็กชายชอบบุดปลูกต้นมะลิ ต้นมะลิไม่มีดอก ต้นกุหลาบกับต้นมะลิไม่มีดอก มีแต่ใบเขียวชุ่ม เขาปลูกต้นชบา ต้นชบามีดอกแต่ดอกชบาก็ไม่บาน เขาปลูกต้นบานเย็น ต้นบานเย็นมีดอก แต่ดอกบานเย็นก็ไม่บาน เด็กชายชอบบุดเศร้าใจ เด็กชายชอบบุดมองไปที่บ้านเด็กหญิงขึ้นบาน เด็กหญิงขึ้นบานปลูกต้นไม้หลายชนิด ต้นดอกไม้ของเด็กหญิงขึ้นบานออกดอกเต็มไปหมด ต้นอะไรอะไรก็มีดอกเต็มไปหมด ดอกไม้กำลังบาน ดอกอะไรอะไรก็บานหมด เด็กชายชอบบุดเศร้าใจมาก เด็กชายชอบบุดสงสัยว่าทำไมต้นไม้ของเขาบางต้นจึงไม่มีดอก และทำไมต้นไม้ที่มีดอกจึงไม่บาน เด็กชายชอบบุดเลยไปหาเด็กหญิงขึ้นบานถามว่า “ทำไมต้นไม้ของเธอจึงมีดอก ทำไมดอกของเธอจึงบานเต็มไปหมด” เด็กหญิงขึ้นบานบอกว่า “เพราะว่าฉันดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดี ต้นไม้ของฉันจึงมีดอก และเพราะฉันยิ้มขึ้นบาน ดอกไม้ของฉันจึงบานเต็มไปหมด...” “แต่...ฉันไม่เคยยิ้ม” เด็กชายชอบบุดว่า

เด็กหญิงขึ้นบานจึงว่า “ไม่ยากเลย...เธอเพียงแค่ปล่อยให้ริมฝีปากทั้งสองของเธอ...อยู่ห่างกันและ...ยอมให้ใครใครได้เห็นฟันอันขาวสะอาดของเธอบ้าง” “ฉันทำไม่ได้ ฉันไม่เคยทำ” เด็กชายชอบบุดเศร้าใจ เด็กหญิงขึ้นบานพาเด็กชายชอบบุดไปดูดอกไม้ในสวน ดอกไม้ของเด็กหญิงขึ้นบานมีหลายชนิด ดอกไม้ทุกดอก...บานสะพรั่ง ดอกไม้ทุกดอกส่งกลิ่นหอม...อบอวล หอมแมลงหาน้ำหวาน...บินว่อน โอ...สวยเหลือเกิน...หอมเหลือเกิน เด็กชายชอบบุดรู้สึกสดชื่นมาก

“ดอกไม้บานแล้ว... ดอกไม้บานแล้ว!” เด็กชายชอบบุดร้องตะโกนไปรอบรอบอย่างมีความสุข เด็กชายชอบบุด...พูดแล้ว เด็กชายชอบบุด...ยิ้มแล้ว เด็กชายชอบบุดเห็น...ดอกไม้บาน เด็กชายชอบบุดยิ้ม...ขึ้นบาน

Appendix C เจ้าป่าตัวน้อย

โดย ระวี นิรมานเกียรติ

ชนะการประกวดคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ

ลูกสิงโตตัวหนึ่งเห็นแม่ไล่ต้อนมกวาง จึงวิ่งตามหลังแม่ไปด้วย วิ่งมาได้พักหนึ่ง ลูกสิงโตก็หลงเข้าไปอีกทางหนึ่ง เย็นมากแล้ว ลูกสิงโตเดินมาถึงถ้ำแห่งหนึ่ง ที่ถ้ำแห่งนี้สุนัขจิ้งจอก พ่อ แม่ ลูกสองตัวและยายอีกหนึ่งตัว กำลังกินอาหารอย่างอร่อย “อ้าวไอ้หนู หลงมาจากไหนเล่านี้” นางสุนัขจิ้งจอกเงยหน้ามองเห็นลูกสิงโตเข้า “โอ คงจะหิวละซี มามะ มากินอาหารกับเรา”

“นั่นมันลูกนังปานสิงโตนะ มันเคยกัดแม่เกือบตายมาแล้ว” นางสุนัขจิ้งจอกเฒ่าคัดค้าน “ศัตรูตัวร้ายของพวกเขา” พ่อ แม่ สุนัขจิ้งจอกทำเป็นไม่ได้ยินเสียงคัดค้าน เพราะทั้งสองมีแผนอยู่ในใจแล้ว

วันหนึ่งโอกาสดี เจ้าสุนัขจิ้งจอกเจ้าเล่ห์จึงบอกแผนให้ยายเฒ่าสุนัขจิ้งจอกรู้ “เราจะหลอกมันเอาไว้คุ้มกันพวกเราให้มันหาอาหารมาให้พวกเรากิน” “ข้าไม่เห็นด้วย สักวันมันต้องกินเราแน่ๆ” นางเฒ่าไม่เห็นด้วย ลูกสิงโตเติบโตใหญ่ในถ้ำสุนัขจิ้งจอก และเข้าใจว่าเป็นสมาชิกอีกตัวหนึ่งในครอบครัวนี้ จึงออกล่าอาหารกลับมาให้ญาติๆกินทุกวัน วันหนึ่งลูกสิงโตล่าเหยื่อได้กระต่ายตัวนิดเดียว ไม่พอแบ่งกันกิน ไม่พอแบ่งกันกิน พวกสุนัขจิ้งจอกจึงโมโห หิว จึงรวมเข้ามาช่วยกันตั้งเหยื่อจากลูกสิงโต ลูกสิงโตลืมตัวคำรามด้วยความโมโหและกางอุ้งเล็บตบไปที่หนึ่ง ลูกสุนัขจิ้งจอกกระเด็นไปติดผังถ้ำ

“เราคงอยู่ที่นี้ไม่ได้แล้วพี่” นางสุนัขจิ้งจอกปรึกษากับสามี “อีกหน่อยมันคงเขมือบเราแน่ๆ” “นั่นนะซี เราต้องพาลูกๆหาที่อยู่กันใหม่แล้ว” “จะเอาแม่แก่ไปด้วยไหมพี่” สุนัขจิ้งจอกตัวผู้หยุดคิดครู่หนึ่ง “อย่าดีกว่า เป็นภาระเปล่าๆ” สุนัขจิ้งจอกผู้เมียพาลูกๆหาที่อยู่ใหม่ แต่ทิ้งสุนัขจิ้งจอกเฒ่าไว้บ้านเก่าโดดเดี่ยวไร้ที่พึ่งพา ลูกสิงโตหาเหยื่อมาเลี้ยงสุนัขจิ้งจอกเฒ่าทุกวัน “ลูกหลานเราแท้ๆยังไม่เลี้ยงเรา” นางสุนัขจิ้งจอกเฒ่าสำนึกในความดีของลูกสิงโต วันหนึ่งขณะสุนัขเฒ่านอนอยู่หน้าถ้ำ นางปานสิงโตเดินมาพบเข้า “นางเฒ่า ตายซะเถอะ” นางสิงโตแยกเขี้ยว คำรามตรงเข้ามา “โธ้ย ตายแน่ๆแล้วเรา” ด้วยความตกใจ นางสุนัขเฒ่ากระโจนหนีอย่างไม่คิดชีวิต “หยุด!” เสียงคำรามก้องมาจากชายป่า “อย่าทำร้ายยายของฉัน” ลูกสิงโตกระโดดเข้าขวางหน้า สิงโตแม่ลูกคำรามเข้าหากัน

ด้วยความดีของลูกสิงโต นางสุนัขเฒ่าจึงไม่อาจหลบหน้าหนีเอาตัวรอด นางวิ่งกลับมาหาสิงโตแม่ลูก แล้วประกาศว่า “เจ้าเป็นแม่ลูกกันนะ” แล้วนางสุนัขเฒ่าก็เล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง แม่สิงโตดีใจมากที่ได้พบลูก “ขอบใจมาก” นางสิงโตพูด “เธอก็แก่แล้ว ไปอยู่ด้วยกันไหม ฉันกับลูกจะหาเลี้ยงเธอ” “ขอบใจ” นางสุนัขเฒ่าน้ำตาคลอ “ฉันจะอยู่ที่นี้แหละ ถ้าพวกเธอสงสารก็แบ่งปันเศษอาหารให้ฉันบ้างก็แล้วกัน” ตั้งแต่นั้นมา สุนัขเฒ่ากับครอบครัวสิงโตก็อยู่กันอย่างมีความสุข

Appendix D หนังสือวิเศษ

โดย นางสาวสุภาภรณ์ สุขประเสริฐ

รางวัลชมเชยประเภทภาพประกอบดีเด่น

โต้งเป็นเด็กที่เกลียดการอ่านหนังสือที่สุด เมื่อโต้งก็ตามที่มีกรอ่านหนังสือ โต้งก็จะหลบหนีการอ่านทุกครั้ง โต้งจึงกลายเป็นเด็กที่อ่านหนังสือไม่ออกเลยสักตัวเดียว แต่โต้งก็ไม่เคียดรอนแต่อย่างใด จนกระทั่งเหตุการณ์อย่างหนึ่งเกิดขึ้นกับโต้ง หลังเลิกเรียนเย็นวันหนึ่ง โต้งกลับถึงบ้าน แม่บอกกับโต้งว่ามีพัสดุไปรษณีย์จากคุณปู่ส่งมาถึงโต้ง วางอยู่บนโต๊ะหนังสือในห้อง โต้งตื่นเต้นดีใจรีบขึ้นไปบนห้องทันที โต้งรีบแกะห่อพัสดุอย่างตื่นเต้นด้วยความอยากรู้อยากเห็นว่าคุณปู่จะส่งอะไรมาให้ อาจจะเป็นเกมสนุกๆ หรือของเล่นอะไรสักอย่าง แต่โต้งก็ต้องผิดหวังเพราะว่าที่คุณปู่ส่งมาให้กลับ

กลายเป็นเพียงหนังสือ เล่มหนึ่งเท่านั้น ได้รู้สึกผิดหวังอย่างมาก พอเปิดออกดูก็มีแต่ตัวหนังสือที่
โด้งอ่านไม่ออก แล้วโด้งก็โยนหนังสือเล่มนั้นอย่างไม่สนใจ

คืนนั้นหลังจากที่ทุกคนในบ้านรวมทั้งโด้งหลับสนิท ก็มีเสียงประหลาดเสียงหนึ่งดังขึ้นในห้องและปลุกให้โด้งต้อง
ตื่นขึ้น ทันทีที่โด้งเปิดไฟที่หัวเตียง โด้งก็พบกับร่างของใครคนหนึ่งนั่งหันหลังอยู่บนโต๊ะหนังสือ ซึ่งขณะนั้นเต็มไปด้วย
ด้วยเศษกระดาษที่มันฉีกจากหนังสือกระจุยกระจาย แต่สิ่งที่ทำให้โด้งต้องตกใจสุดขีดก็คือเมื่อร่างนั้นหันมาทาง
โด้ง ใบหน้าของมันเหมือนใบหน้าของโด้งไม่มีผิด เพียงแต่มันมีเขาทั้งสองข้าง และใบหน้าที่ดูร้ายกว่า ทำให้โด้งรู้
สึกกลัวจนลุกไปทั้งตัว แล้วมันก็พูดกับโด้งว่า “ข้าคือความโง่ที่ออกมาจากตัวของเจ้า ข้าเกลียดความฉลาด ข้า
เกลียดหนังสือทุกเล่มในโลกนี้ และข้าจะทำลายหนังสือทุกเล่มที่มีในโลกนี้ให้หมด แล้วเจ้าก็ต้องกลายเป็นทาส
ของข้าตลอดไป” พูดยจบปีศาจก็ฉีกทำลายหนังสือของมันต่อไปอย่างสนุกสนาน ในขณะที่เจ้าปีศาจความโง่กำลัง
สนุกสนานกับการทำลายหนังสืออยู่นั่นเอง ทันใดนั้นก็มีเสียงหนึ่งดังออกมาจากข้างซอกเตียงของโด้ง “ช่วยฉัน
ขึ้นไปที ฉันช่วยเธอได้นะ” โด้งชะโงกหน้ามองลงไปข้างซอกเตียงทันที และก็พบหนังสือที่โด้งโยนทิ้งไปเมื่อเย็นนี้
โด้งจึงหยิบขึ้นมาและถามว่า “เธอจะช่วยฉันได้อย่างไรล่ะ”

“ง่ายนิดเดียว ก็แค่เธอเปิดฉันแล้วอ่านให้มันฟังเท่านั้น มันก็จะหายไปทันที” หนังสือกล่าว “แต่ฉันอ่านหนังสือไม่
ออกเลยสักตัวเดียว” โด้งพูด “ไม่เป็นไรฉันจะช่วยเธอเอง” หนังสือกล่าว
แล้วโด้งก็เปิดหนังสือออกอ่านทันที และด้วยอำนาจวิเศษรวมกับความตั้งใจจริงของโด้ง จึงทำให้โด้งอ่านหนังสือ
นั้นได้อย่างคล่องแคล่ว ทันทีที่ปีศาจความโง่ได้ยินเสียงอ่านหนังสือของโด้ง มันก็รู้สึกทรมานมากและค่อยๆ สลาย
ตัวไปในที่สุด โด้งดีใจที่ทำลายเจ้าปีศาจความโง่ได้สำเร็จ โด้งกล่าวขอบคุณหนังสือวิเศษที่ช่วยให้โด้งอ่านหนังสือ
ออก และไม่ต้องกลายเป็นทาสของเจ้าปีศาจความโง่อีกต่อไปนับจากนั้นเป็นต้นมา โด้งก็กลายเป็นเด็กที่ขยัน
อ่านหนังสือและกลายเป็นคนที่เรียนเก่งในที่สุด

Appendix E. บุ่มเจอชุมทรัพย์

โดย ผศ.ดร. ลมูล รัตตากร

บุ่มชอบอ่านหนังสือมาก เมื่อโรงเรียนปิดเทอมบุ่มอ่านหนังสือทุกวัน แม่อ่านหนังสือให้ฟังตั้งแต่บุ่มยังเด็ก บุ่ม
ชอบหนังสือบางเล่มมากจึงขอให้แม่อ่านบ่อยๆ เวลาพักกลางวันโรงเรียน บุ่มมักจะเล่าเรื่องที่เคยอ่านให้เพื่อน
ฟังอย่างสนุกสนาน ตอนที่บุ่มเรียนอยู่ชั้น ป.๓ บุ่มอ่านหนังสือได้ดี บุ่มชอบอ่านหนังสือให้น้องตุ๊กตาฟังวันหนึ่ง
แม่อถามว่า “บุ่มอ่านหนังสือที่แม่ซื้อให้หมดหรือยังจ๊ะ” “ยังเหลืออีก ๒ เล่มค่ะ สนุกทุกเรื่องเลยคะแม่” บุ่มตอบ
พลางเอนศีรษะฟังแม่ด้วยความรัก “พุงนี้แม่จะพาบุ่มไปอ่านหนังสือที่ห้องสมุดจ๊ะ” แม่บอกทำให้บุ่มดีใจมากที่
ห้องสมุดมีหนังสือมากมาย หนังสือทุกเล่มใหม่ สะอาด และสวยงาม บุ่มรู้สึกดีใจเหมือนเจ้าหญิงในนิทาน ตอน
เจอชุมทรัพย์เลยทีเดียว “โอโฮ! บุ่มอ่านหนังสือทั้งหมดนี้เลยได้หรือคะ” บุ่มถามเสียงดังด้วยความตื่นเต้น “จู้! จู้!
อยู่ในห้องสมุดต้องพูดเบาๆจ๊ะ” แม่บอก “บุ่มขอโทษค่ะ” บุ่มรีบขอโทษทันที บุ่มตัดสินใจไม่ถูกว่าจะเริ่มอ่าน
หนังสือเล่มไหนก่อนดี เพราะหนังสือน่าอ่านทุกเล่มเลย บุ่มเริ่มอ่าน อ่าน อ่าน หนังสือเล่มแล้วเล่มเล่าด้วยความ
เพลินใจ ตกเย็นแม่ชวนบุ่มกลับบ้าน แต่บุ่มยังอยากอ่านหนังสืออยู่เลย แม่ยืมหนังสือที่บุ่มต้องการให้ไปอ่านต่อที่
บ้าน ส่วนเล่มไหนที่บุ่มชอบมากเป็นพิเศษ แม่จะซื้อให้ภายหลัง เมื่อกลับถึงบ้าน บุ่มรีบทำธุระอื่นจนเสร็จแล้วจึง
อ่านหนังสือต่อบุ่มอ่านหนังสือให้น้องตุ๊กตาฟังด้วย น้องชอบใจ นั่งฟังตาแป่ว “แม่ขา วันหลังแม่พบบุ่มไปที่ห้อง

สมุดอีกนะคะ” บุ่มร้องขอ พ่อจึงรีบบอกว่า “ถ้าแม่ไม่ว่าง พ่อพาไปเองก็ได้จ้ะ” “ไชโย! บุ่มจะได้ไปห้องสมุดอีกแล้ว” บุ่มร้องอย่างดีใจ

Appendix F ลูกอมวิเศษ

โดย ทองคำ ผดุงสุข

หนูนิดเป็นเด็กผู้หญิงหน้าตาน่ารัก แต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่สะอาด ผมนของหนูนิดถักเปียไว้อย่างเรียบร้อย ทำให้ทุกคนที่พบเห็นต่างพากันชื่นชม

วันนี้คุณแม่ให้หนูนิดไปซื้อเนยจากร้านค้าเพื่อเอามาทำขนม ระหว่างทางที่เดินกลับบ้าน หนูนิดก็ต้องตกใจเมื่อนางฟ้าองค์เล็กๆ แต่งกายด้วยชุดสีดำได้ปรากฏกายขึ้นขวางหน้าหนูนิดไว้ “สวัสดีจ๊ะหนูนิด ฉันคือนางฟ้าสีดำผู้รักเด็ก เธอเป็นเด็กดีและน่ารักมากนะจ๊ะ ฉันจะให้ลูกอมวิเศษเป็นรางวัลแก่เธอ รับไปสิจ๊ะ”

หนูนิดแปลกใจมากที่ได้พบกับนางฟ้าสีดำ เธอไม่กล้ารับลูกอมวิเศษจากนางฟ้าสีดำ แต่นางฟ้าสีดำก็พูดจาหวานล่อมจนหนูนิดใจอ่อน

หนูนิด: “หนูนิดรับไม่ได้หรอกคะ เพราะคุณแม่สอนไว้ว่าไม่ให้รับของจากคนแปลกหน้า”

นางฟ้าสีดำ: “แต่ฉันเป็นนางฟ้านะจ๊ะ นางฟ้าย่อมหวังดีกับเด็กๆทุกคน และลูกอมของฉันก็เป็นลูกอมวิเศษที่อร่อยมาก ไม่มีลูกอมชนิดใดในโลกนี้เทียบได้ ไม่เชื่อลองชิมสิจ๊ะ”

หนูนิดรู้สึกเห็นด้วยกับคำพูดของนางฟ้าสีดำ ยิ่งเห็นลูกอมที่มีสีสันสวยงามและกลิ่นหอมน่ารักรับประทานก็ยิ่งทำให้หนูนิดอยากลองชิม จึงยอมรับลูกอมจากนางฟ้าสีดำมาชิม “โอ้โฮ! อร่อยมากจริงๆคะ หนูไม่เคยกินลูกอมที่อร่อยอย่างนี้มาก่อนเลย”

นางฟ้าสีดำพอใจกับคำพูดของหนูนิดมาก จึงให้ลูกอมแก่หนูนิดไปอีกพร้อมกับบอกหนูนิดว่า ถ้าอยากได้ลูกอมอีกให้มาพบนางฟ้าสีดำที่เดิม

สองวันต่อมา หนูนิดกลับไปหานางฟ้าสีดำที่เดิมอีก แต่ก็ไม่พบนางฟ้าสีดำ หนูนิดจึงส่งเสียงเรียก “นางฟ้าสีดำคะ หนูนิดอยากพบนางฟ้าสีดำอีกคะ”

ในที่สุดนางฟ้าสีดำก็ปรากฏกายขึ้น พร้อมกับตะกร้าใส่ลูกอมหลายสี

นางฟ้าสีดำ: “เรียกฉันหรือจ๊ะหนูนิด”

หนูนิด: “หนูอยากได้ลูกอมวิเศษอีกคะ นางฟ้าสีดำ”

นางฟ้าสีดำ: “ได้สิจ๊ะ แต่ต้องมีข้อแลกเปลี่ยนกันนะจ๊ะ ถ้าหนูทำได้ ฉันสัญญาว่าจะเอาลูกอมวิเศษไปวางในห้องนอนของหนูทุกวัน”

จากนั้นนางฟ้าสีดำจึงบอกข้อแลกเปลี่ยนแก่หนูนิดเป็นข้อๆซึ่งแต่ละข้อนั้นทำให้หนูนิดประหลาดใจมาก

นางฟ้าสีดำ: “ถ้าหนูอยากได้ลูกอมวิเศษต้องทำดังนี้”

1. ห้ามแปรงฟันทั้งเช้าและก่อนนอน
2. ห้ามอาบน้ำก่อนไปโรงเรียน
3. ห้ามสระผม
4. ห้ามแต่งกายสะอาดสะอาด

ข้อแลกเปลี่ยนเพียง 4 ข้อเท่านั้นหนูทำได้ไหมจ๊ะ”

หนูนิต: “ถ้าหนูทำตามที่นางฟ้าบอก หนูก็จะกลายเป็นเด็กสกปรกสิคะ”

นางฟ้าสีดำ: “ไม่เลยจ๊ะ หนูยังน่ารักเหมือนเดิม แถมยังสบายกว่าเก่าด้วย ตกลงมัยจ๊ะ”

หนูนิตล้งเลอยู่ครู่หนึ่งก็ตอบตกลงเพราะอยากได้ลูกอมวิเศษที่แสนอร่อยของนางฟ้าสีดำมาก

หนูนิต: “ตกลงค่ะ หนูนิตจะทำตามที่นางฟ้าต้องการ แล้วนางฟ้าอย่าผิดสัญญานะคะ”

นางฟ้าสีดำ: “แน่นอนจ๊ะหนูนิต”

ตั้งแต่นั้นมาหนูนิตก็เปลี่ยนไป จากเด็กที่แต่งกายสะอาดสะอ้านเรียบร้อย กลับใส่เสื้อผ้าที่สกปรกมอมแมม ผม
เผ่ายุ่งเหยิง และยังมีกลิ่นปากด้วย

เพื่อนๆ ต่างพากันรังเกียจและไม่เล่นกับหนูนิต แต่หนูนิตก็ไม่สนใจเพราะกำลังเพลิดเพลินกับ

การอมลูกอมวิเศษของนางฟ้าสีดำ

หนูนิตรู้สึกมีความสุขกับการไม่แปร่งฟัน ไม่ต้องสระผม และไม่คอยอาบน้ำ อยู่ได้ไม่นานก็เกิดอาการผิปกติขึ้น

กับหนูนิต วันนี้เมื่อตื่นนอนขึ้นมา หนูนิตรู้สึกคันตามร่างกาย คันศีรษะ และปวดฟันมากจนต้องร้องไห้

คุณแม่ได้ยินเสียงร้องไห้จึงรีบเข้ามาถามอาการของหนูนิต หนูนิตจึงเล่าอาการต่างให้คุณแม่ฟัง คุณแม่จึงตรวจดู

ตามร่างกายของหนูนิต แล้วก็ต้องตกใจเมื่อพบว่า ร่างกายของหนูนิตเต็มไปด้วยผดผื่น ฟันผุ และที่ศีรษะก็มีเหา

อาศัยอยู่ “แย่แล้วลูก นี่หนูปล่อยให้เป็นอย่างนี้ได้อย่างไร”

หนูนิตได้เล่าเหตุการณ์เกี่ยวกับนางฟ้าสีดำให้คุณแม่ฟัง คุณแม่จึงอบรมหนูนิตแล้วรีบพาไปหาหมอเพื่อให้ตรวจ

รักษาอาการต่างๆ

ในที่สุดหนูนิตก็กลับมาเป็นเด็กที่น่ารัก แต่งกายสะอาดเรียบร้อย ผมถูกเปียไว้อย่างสวยงามจนเป็นที่ชื่นชมของ

ทุกคนอีกครั้ง และหนูนิตยังได้สัญญากับตัวเองว่าจะไม่หลงเชื่อนางฟ้าสีดำอีกแล้ว แม้ว่าจะต้องอดกินลูกอม

วิเศษก็ตาม

เมื่อหนูนิตกลับมาเป็นเด็กที่รักษาความสะอาดเหมือนเดิม นางฟ้าสีดำก็ไม่เคยกลับมาหาอีกเลย ซึ่งแท้ที่จริงแล้ว

นางฟ้าสีดำก็คือแม่มดจอมสกปรกที่ปลอมตัวมาหลอกล่อให้เด็กๆ เป็นพวกของตนนั่นเองซึ่งหากเด็กคนใดหลง

เชื่อก็จะต้องเป็นอย่างหนูนิต

Appendix G ดอกไม้ของขวัญ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

เกริก ยूनพันธ์

ชนะการประกวด จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ

น้ำตาลนอนไม่หลับ เพราะน้ำตาลคิดถึงเรื่องร้องเพลง เมื่อตอนกลางวันน้ำตาลร้องเพลงให้เพื่อนๆ และคุณครูฟัง

แต่เพื่อนๆ กลับบอกว่าน้ำตาลเสียงไม่ดี ทั้งๆที่น้ำตาลตั้งใจร้องเพลงอย่างดีที่สุด น้ำตาลเสียใจ ทำไมนะ... น้ำตาล

จึงเสียงไม่ดี

น้ำตาลหลับไปนานแล้ว ดึกมาก... น้ำตาลฝันไปว่า มีนางฟ้าองค์หนึ่งเหาะมาหา แล้วบอกน้ำตาลว่า “น้ำตาล ชัน

ขอมอบต้นไม้ให้เธอต้นหนึ่ง มันขึ้นอยู่ตรงหน้าต่าง เธอจงนำมันมาปลูก และพยายามทำให้ออกมันออกดอก เธอ

ต้องพยายามทำให้มันออกดอกให้ได้นะ”

น้ำตาลตื่นเช้า แล้วออกไปหาต้นไม้ที่เธอฝันเห็น น้ำตาลพบต้นไม้ และนำมาปลูกในกระถาง
เวลาผ่านไป...นานามาก ต้นไม้ไม่ออกดอก เธอรดน้ำพรวนดินและใส่ปุ๋ย ต้นไม้ก็ไม่ยอมออกดอก น้ำตาลจึงค้น
หาหนังสือมาอ่าน เพื่อหาวิธีทำให้ต้นไม้ออกดอก
เธอพบว่าต้นไม้ชอบเสียงเพลง ต้นไม้จะโตเร็ว เมื่อมันได้ฟังเสียงเพลง ตัวเธอเองเสียงไม่ดี ถ้าเธอร้องเพลง เธอ
กลัวต้นไม้จะตกใจ และอาจจะเฉาตายได้ เธอจึงไปขอร้องให้เพื่อนๆมาร้องเพลงให้ต้นไม้ฟัง
แม้ว่าน้ำตาลจะอย่างไร ต้นไม้ก็ไม่ยอมออกดอก ทั้งๆที่เธอให้เพื่อนๆมาร้องเพลงอีกหลายครั้ง บางครั้ง เธอนำ
กระถางต้นไม้ออกไปที่ชายทุ่ง ท้องฟ้าโปร่งใส อากาศสดชื่นแสนสบาย เธอเล่นดนตรีให้ต้นไม้ฟัง
ในที่สุด...น้ำตาลจึงตัดสินใจ ร้องเพลงให้ต้นไม้ฟังด้วยเสียงของตัวเอง ไม่นาน...ดอกไม้ก็ออกดอกสีสดใส น้ำ
ตาลดีใจมาก เพื่อนๆพากันมาดูดอกไม้ที่สวยงาม เพื่อนๆทุกคนต่างพากันดีใจร่วมกับน้ำตาล
คืนนี้...น้ำตาลหลับอย่างมีความสุข เธอฝันไปว่า นางฟ้ามาหา และนางฟ้าก็บอกเธอว่า เธอเก่งมาก
ที่ทำให้ต้นไม้开出ดอกที่สวยงาม

Appendix G หนูนิด...เด็กดีไม่ได้อัน

คำนำ แสงถน

รางวัลชมเชยหนังสือการ์ตูนสำหรับเด็กอายุ ๓-๖ ปี

วันนี้เป็นวันหยุด คุณพ่อของคุณแม่จะพาหนูนิดไปเที่ยวห้างสรรพสินค้า เพราะว่าเมื่อวานหนูนิดเป็นเด็กดีช่วยคุณแม่ทำอาหาร ช่วยคุณแม่ปลูกต้นไม้และเก็บของเล่นเรียบร้อย หนูนิดจึงรีบอาบน้ำแต่งตัวแต่เช้า ก่อนออกจากบ้านคุณแม่บอกกับหนูนิดว่า “วันนี้คุณแม่อนุญาตให้หนูนิดซื้อของได้หนึ่งอย่างและต้องสัญญาว่าจะไม่ร้องไห้ งอแงอยากได้อะไรอยากได้อะไรเหมือนทุกครั้งที่เราไปเที่ยวนะคะ” “คะ” หนูนิดรับปากเสียงดัง ที่ห้างสรรพสินค้า คุณแม่เลือกซื้ออาหารและของใช้ คุณพ่อซื้อหนังสือกับต้นไม้ส่วนหนูนิดซื้อดินสอสีกล่องใหญ่ที่แถมสมุดระบายสี เมื่อได้ของครบแล้วคุณแม่ก็ชวนกลับบ้าน ขณะที่กำลังเดินกลับไปที่รถหนูนิดเดินผ่านร้านของเล่นแล้วหันไปเห็นตุ๊กตาหมีตัวหนึ่ง “ไอ้โฮ น่ารักจังใจ” หนูนิดพูดแล้วเดินเข้าไปในร้าน แต่คุณแม่เรียกเสียงดัง “หนูนิด...เราสัญญากันแล้วนะคะ” “หนูนิดอยากได้ตุ๊กตาคะ” หนูนิดบอกคุณแม่แล้วเริ่มสะอื้น “หนูนิดมีน้องหมีอยู่ที่บ้านแล้วนี่คะ” คุณแม่พูด เมื่อเห็นว่าคุณแม่ไม่ยอมซื้อตุ๊กตาให้ หนูนิดจึงเริ่มร้องไห้เสียงดัง...ดังขึ้น แล้วก็ลงไปนอนดิ้นอยู่ที่พื้นพร้อมตะโกนเสียงดังว่า “หนูนิดจะเอาตุ๊กตาหมี” คุณพ่อคุณแม่แก้มองทำไม่สนใจแล้วเดินต่อไป หนูนิดจึงลุกขึ้นมาแล้วเดินร้องไห้เสียงดังตามหลังไปตลอดทางจนถึงบ้านแล้วจึงเหนื่อยหลับไป เช้าวันรุ่งขึ้น หนูนิดตื่นขึ้นมารู้สึกเจ็บคอมาก แต่วันนี้หนูนิดต้องไปโรงเรียน จึงอาบน้ำแต่งตัวแล้วเดินไปหาคุณแม่ในครัว “คุณแม่ขา หนูนิดเจ็บคอ” พ่อคุณแม่ได้ยินเสียงหนูนิดก็ตกใจเพราะหนูนิดเสียงแหบแห้งจนหนูนิดเองก็เกือบจำเสียงตัวเองไม่ได้ เมื่อหนูนิดไปถึงโรงเรียน เพื่อนๆก็เข้ามาทัก “สวัสดิ์ดีจะหนูนิด” “สวัสดิ์ดีจะ” หนูนิดตอบ พ่อเพื่อนๆได้ยินเสียงหนูนิดก็ทำหน้าตกใจ บอกคนอื่นๆที่หัวเราะแล้วพูดว่า “หนูนิดเสียงแหบเหมือนเปิดเลย”
เมื่อถึงเวลาเข้าแถวร้องเพลงชาติ หนูนิดพยายามทำเสียงให้เหมือนปกติ แต่เสียงก็ยังแหบ เพื่อนๆหัวเราะซ้ำเสียงหนูนิดกันใหญ่ จนคุณครูต้องหันมาดู วันนี้หนูนิดเลยไม่ยอมพูดกับใคร เพราะกลัวว่าเพื่อนๆจะหัวเราะเสียงของหนูนิดอีก เมื่อถึงช่วงร้องเพลงหนูนิดก็ไม่ร้อง เพื่อนๆพูดด้วยหนูนิดก็ไม่พูด คุณครูถามคำถามหนูนิดก็ไม่ตอบ

ตอนพักกลางวัน คุณครูจึงเดินเข้ามาถามหนูนิดว่า “หนูนิดไม่สบายหรือเปล่าคะ” หนูนิดจึงเล่าให้คุณครูฟังว่า เมื่อวานหนูนิดร้องไห้เสียงดังเพราะว่าอยากได้ตุ๊กตาหมีจนเจ็บคอ เสียงแหบเวลาพูดเพื่อน ๆ ก็หัวเราะ หนูนิดเลยเลยไม่อยากพูดกับใคร

คุณครูจึงสอนหนูนิดว่า “การที่คุณพ่อคุณแม่ไม่สามารถซื้อของเล่นหลายๆอย่างให้หนูนิดได้ก็เพราะคุณพ่อคุณแม่จะต้องเก็บเงินไว้ใช้ในสิ่งที่จำเป็น และหนูนิดเองก็มีตุ๊กตาอยู่แล้ว หนูนิดรู้ไหมว่าคุณพ่อคุณแม่ต้องทำงานหนักเพื่อหาเงินมาเลี้ยงหนูนิด เด็กดีต้องช่วยคุณพ่อคุณแม่ประหยัด ไม่เอาแต่ใจตัวเอง และต้องเชื่อฟังคุณพ่อคุณแม่คะ” ตอนเย็นเมื่อหนูนิดกลับบ้าน หนูนิดเข้าไปขอโทษคุณพ่อคุณแม่แล้วให้สัญญาว่าต่อไปหนูนิดจะเป็นเด็กดี จะไม่ดื้อรั้นและร้องไห้งอแงอยากได้ของเล่นอีก ก่อนเข้านอนหนูนิดอุ้มน้องหมีขึ้นมากอด “หนูนิดไม่อยากจะตุ๊กตาตัวใหม่แล้วเพราะว่าหนูนิดมีน้องหมีเป็นเพื่อนตัวเดียวก็พอ” หนูนิดบอกกับตัวเองแล้วกอดน้องหมีนอนกลับไป ตั้งแต่นั้นมา หนูนิดก็เปลี่ยนนิสัยใหม่ ไม่เอาแต่ใจตนเองและเลิกร้องไห้งอแงให้คุณพ่อคุณแม่ให้ซื้อของเล่นให้ เพราะหนูนิดรักคุณพ่อคุณแม่และไม่อยากให้ท่านทั้งสองต้องทำงานหนักเพื่อหาเงินมาให้หนูนิดใช้ซื้อของที่จำเป็น...

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

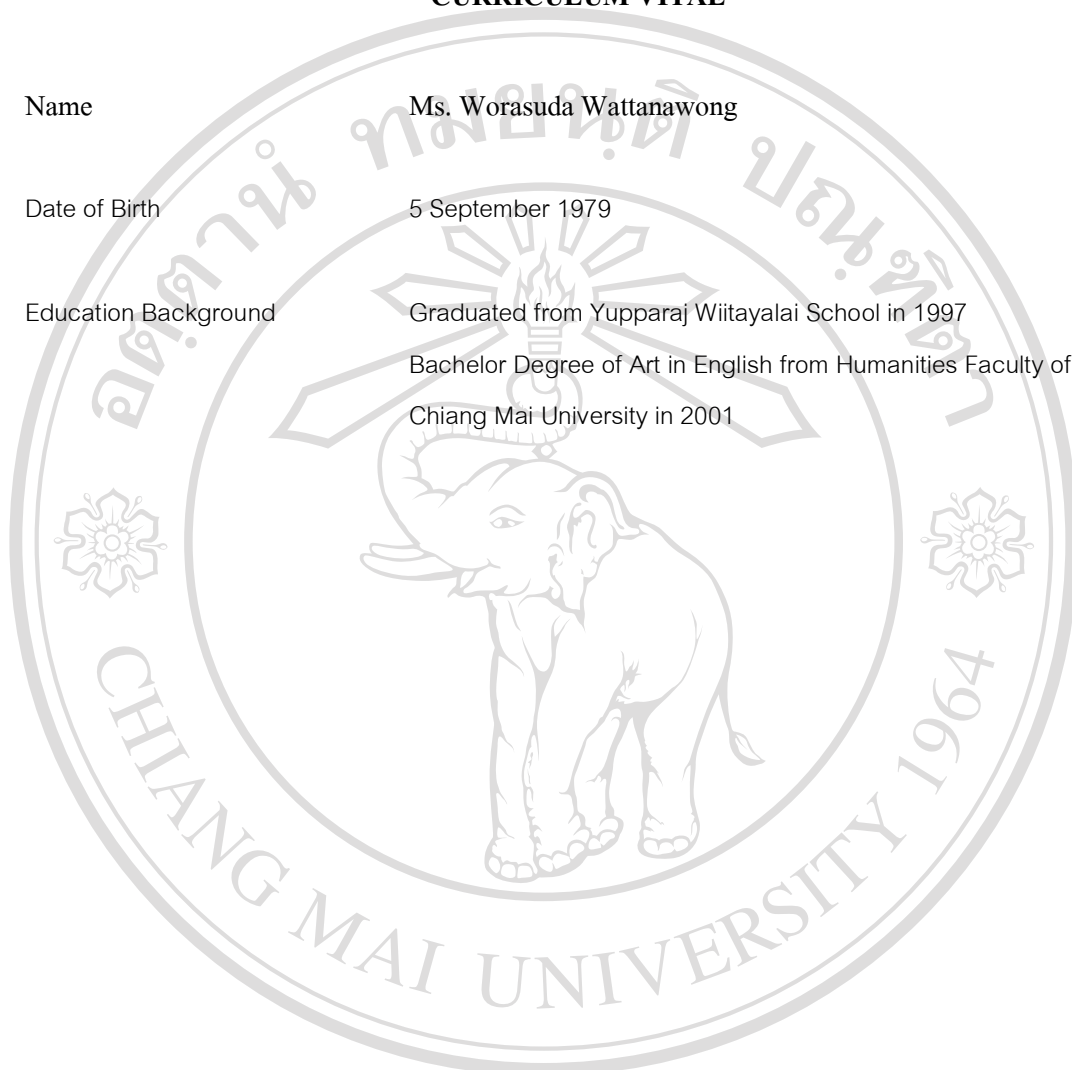

CURRICULUM VITAE

Name Ms. Worasuda Wattanawong

Date of Birth 5 September 1979

Education Background Graduated from Yupparaj Wiitayalai School in 1997
Bachelor Degree of Art in English from Humanities Faculty of
Chiang Mai University in 2001

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved